

[Birgitte Husmark]

ler«, hvor der faktisk står om en lang række samarbejdsaftaler, som det nordiske samarbejde bygger på. Ud over det finansielle samarbejde er der en lang række samarbejdsorganer om arbejdsmiljøkonvention, arbejdsmarkedsaftaler, kommunalt samarbejde og miljøbeskyttelseskonventioner, og endelig er der også to konventioner om social tryghed. Jeg siger ikke, at de konventioner er perfekte, og jeg mener bestemt også, at vi kan ønske, at de skal forbedres – og så skal de indimellem også forsvares – men jeg synes, det er vigtigt at vide, at det nordiske samarbejde faktisk er lidt mere omfattende, end det lige blev fremstillet.

Som et lille kuriosum kan jeg nævne, at det ser ud til, at der ved den seneste tilpasning af den sociale tryghedskonvention er lavet nogle undtagelser bl.a. om børnebidrag, som bevirker, at danske kvinder kan komme frygteligt i klemme, når de skal have bidrag fra norske mænd, fordi man har nogle forskellige beregningsmetoder. Det er sådan noget, vi skal kigge på i konventionerne, men det ændrer ikke, at vi faktisk har et meget veludbygget nordisk samarbejde.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg nærer en grænseløs beundring for hr. Aage Brusgaard, mestendels fordi han kan starte med ét synspunkt og slutte med det stik modsatte.

Den første halvdel af ordførertalen gik på sådan en tårepersende historie om, hvor fantastisk det nordiske samarbejde er, og at vi i øvrigt har sveget det hæmningsløst ved at melde os ind i Den Europæiske Union.

Men derefter slutter hr. Aage Brusgaard så med at sige: Nåh, ja, forresten er svenskerne fæle, for der er noget med noget salmonella, hvor de går imod danske interesser, og de vil jo da heller ikke lukke Barsebäck, og i øvrigt er de alle sammen onde i de andre nordiske lande, fordi de vil have en nordisk satellitkanal, og det synes hr. Aage Brusgaard ikke er fornuftigt.

Det, hr. Aage Brusgaard gør her, er jo i virkeligheden at afsløre, hvad der er problemet, nemlig at det nordiske samarbejde er godt, fordi man taler sammen, men når man kommer til de grundlæggende interesser, er det ikke 3-4 homogene lande, som er på vej ind i EF. Vi vil

komme i den ene situation efter den anden, hvor vi ikke har fælles interesser, og derfor må vi sige, at det nordiske samarbejde, som det eksisterer i dag, nok er forældet.

Det nordiske samarbejde vil kunne styrkes voldsomt ved en fælles indtræden i EF, hvis vi dér kan blive en modvægt til Middelhavslandene, sådan at man ikke kun diskuterer problemer i Middelhavet, men også begynder at diskutere problemerne omkring Østersøen. Se, det er en realistisk nordisk samarbejdsmodel.

Jeg synes altså, at hr. Aage Brusgaard fik modsagt sig selv mange gange, og jeg vil godt slutte med et enkelt spørgsmål til hr. Aage Brusgaard: Hvornår er det sidste seriøse forslag – jeg siger seriøse forslag – til en nordisk union blevet fremsat? Jeg ved godt, at der har været EF- og Unionsmodstandere i Danmark, der har leget med tanken, men de har jo aldrig fået nogen medvind i de andre nordiske lande. Men når der nu snakkes om et alternativ og om, at Danmark ikke skulle have meldt sig ind i Den Europæiske Union, hvornår har der så sidst været et seriøst nordisk alternativ til EF-samarbejdet?

Dorit Myltoft (RV):

Tak til ministeren for redegørelsen.

De nordiske statsministre havde i udtalelser op til Nordisk Råds session i marts i Oslo bl.a. pointeret, at man vil udvikle det nordiske regeringssamarbejde om udenrigs- og sikkerhedspolitiske spørgsmål som følge af den europæiske integration, men hvad skal dette samarbejde egentlig dreje sig om, hvis det skal være andet end tomme politiske floskler og pæne taler i festligt lag? Jeg hæfter mig ved, at der i ministerens redegørelse står:

»Især over for Estland, Letland og Litauen har de nordiske lande fra første færd følt en særlig forpligtelse, som er udmøntet i et nordisk samarbejdsprogram for de tre lande, men ansvaret rækker videre.«

For Det Radikale Venstre er det væsentligt, at de nordiske lande lever op til dette videregående ansvar. Spørgsmålet om de baltiske statters tilknytning til Norden har været ubesvaret, siden de tre lande, Estland, Letland og Litauen, gjorde sig fri af Sovjetunionen.

Ser man på det sikkerhedspolitiske, er det i vor interesse, at der skabes stabilitet i hele Østeuropa. Her må de vesteuropæiske lande tage